

Vejledende udtalelse om fastsættelse af vilkår om sikkerhedsstillelse i forbindelse med deponering af affald

Indledning:

Denne vejledende udtalelse retter sig mod både godkendelses- og tilsynsmyndigheden for anlæg, hvorpå der deponeres affald samt mod dem, der er ansvarlig for driften af sådanne anlæg.

I teksten nedenfor angives, om en kompetence i relation til sikkerhedsstillelse tilkommer henholdsvis godkendelsesmyndigheden eller tilsynsmyndigheden. Denne opdeling beskrives i relation til behandlingen af miljøgodkendelser samt godkendelsespligtige ændringer og udvidelser heraf.

I relation til behandlingen af overgangsplaner fra bestående deponeringsanlæg, har tilsynsmyndigheden – ud over sine egne kompetencer – også de kompetencer, som normalt tilkommer godkendelsesmyndigheden, jf. deponeringsbekendtgørelsens § 14. Dette forhold er ikke nævnt specifikt i beskrivelsen af hver enkelt kompetence.

En vejledende udtalelse er udtryk for Miljøstyrelsens fortolkning af det pågældende regelsæt. Indholdet er alene vejledende. I tilfælde af uenighed om forståelsen af reglerne, træffes den endelige afgørelse af domstolene. Formålet med denne vejledende udtalelse er at uddybe og forklare indholdet af de regler, som gælder for sikkerhedsstillelse i forbindelse med deponering af affald.

Miljøministeriet har i forbindelse med implementeringen af deponeringsdirektivet¹ i danske regler i henholdsvis lov om miljøbeskyttelse² (herefter miljøbeskyttelsesloven) og i bekendtgørelse om deponeringsanlæg³ (herefter

---

¹ Rådets direktiv 1999/31/EF om deponering af affald. Kan findes via dette link: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:1999:182:0001:0019:DA:PDF>.

² Lov nr. 479 af 7. juni 2001 om ændring af lov om miljøbeskyttelse og lov om forurennet jord (Anlæg for deponering af affald m.v.).

³ Bekendtgørelse nr. 252 af 31. marts 2009 om deponeringsanlæg. Bekendtgørelsen ophæver (delvist) den tidligere bekendtgørelse fra 2001 og er en samlet implementering af EU's deponeringsdirektiv (1999/31/EF) og Rådets beslutning om opstilling af kriterier og procedurer for modtagelse af affald på deponeringsanlæg (2003/33/EF).

deponeringsbekendtgørelsen) udarbejdet "Vejledning om udarbejdelse af overgangsplaner for bestående deponeringsanlæg", hvori der er givet eksempler på beregning af sikkerhedsstillelse for bestående deponeringsanlæg⁴. Miljøstyrelsen har desuden ved udtalelse af 6. juli 2009 vejledende udtalt sig om spørgsmålet om, hvem sikkerhedsstillelsen skal udstedes til⁵.

Denne vejledende udtalelse supplerer "Vejledning om udarbejdelse af overgangsplaner for bestående deponeringsanlæg" og erstatter den vejledende udtalelse af 6. juli 2009 om, hvem sikkerhedsstillelsen skal udstedes til.

Baggrunden for reglerne om sikkerhedsstillelse:
Ifølge deponeringsdirektivets artikel 10 skal det sikres, at

"[...] alle omkostninger ved etablering og drift af et deponeringsanlæg, herunder så vidt muligt omkostningerne i forbindelse med sikkerhedsstillelse eller tilsvarende som omhandlet i artikel 8, litra a), nr. iv), og de anslåede omkostninger ved deponeringsanlæggets nedlukning samt efterbehandling i en periode på mindst 30 år er dækket af den betaling, operatøren forlanger for deponering af en hvilken som helst type affald på anlægget."

I deponeringsdirektivets artikel 8, litra a), nr. iv), fastsættes det endvidere, at et deponeringsanlæg kun må godkendes, hvis ansøgeren

"[...] inden deponeringen påbegyndes, har truffet eller vil træffe passende forholdsregler i form af sikkerhedsstillelse eller tilsvarende med henblik på at sikre, at de forpligtelser (herunder foranstaltninger til efterbehandling), som følger af den i henhold til direktivet udstedte godkendelse, opfyldes, og at nedlukningsprocedurerne i artikel 13 følges. Denne sikkerhed eller tilsvarende tilbageholdes, så længe anlægget er genstand for vedligeholdelse og efterbehandling i overensstemmelse med art. 13, litra d). Medlemsstaterne kan efter eget valg erklære, at dette punkt iv) ikke finder anvendelse på deponeringsanlæg for inert affald."

EF-Traktatens⁶ artikel 191 og affaldsdirektivets⁷ artikel 14 fastslår princippet om, at "forureneren betaler". Det vil sige, at omkostningerne ved håndtering

---

⁴ Vejledning nr. 9562 (nr. 5) af 1. januar 2002 om udarbejdelse af overgangsplaner for bestående deponeringsanlæg. Kan findes via dette link:

<http://www.mst.dk/Publikationer/Publikationer/2002/07/87-7972-231-8.htm?WBCMODE=p%252>.

⁵ Kan findes via dette link:

http://www.mst.dk/Virksomhed_og_myndighed/Affald/Deponering/Vejledende_udtalelser_om_deponeringsbekendtgørelsen.htm#Sikkerhedsstillelse.

⁶ Traktatgrundlaget, inkl. Lissabontraktaten som trådte i kraft 1. december 2009, kan findes via dette link: http://www.eu-oplysningen.dk/upload/application/pdf/6e9edf30/ld_euo_lissabon_16.pdf.

⁷ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19. november 2008 om affald og om ophævelse af visse direktiver. Kan findes via dette link: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2008:312:0003:0030:DA:PDF>.

af affald afholdes af indehaveren og/eller de tidligere indehavere eller producenterne af det produkt, hvorfra affaldet hidrører. Deponeringsdirektivets artikel 10 kan siges at udmønte "forureneren betaler-princippet", eftersom den opkrævede betaling for deponering af affald skal dække alle omkostninger ved affaldsdeponeringen.

Baggrunden for deponeringsdirektivets krav er et ønske om at sikre, at når et deponeringsanlæg skal nedlukkes, er der sikkerhed for, at der er økonomiske midler til dels at gennemføre nedlukningen og dels til at betale for efterbehandlingen af anlægget.

Det var også udgangspunktet for deponeringsdirektivets implementering i danske regler i miljøbeskyttelsesloven og deponeringsbekendtgørelsen.

Deponeringsdirektivet stiller alene krav om, at der stilles sikkerhed for forudsigelige omkostninger. Beløb til dækning af uforudsigelige omkostninger (forureningsskader som følge af brand, eksplosion, utæt membran m.v.) er ifølge deponeringsdirektivet ikke omfattet af sikkerhedsstillelsesordningen. De forudsigelige omkostninger omfatter i nedlukningsperioden slutafdækning og retablering af arealet og i efterbehandlingsperioden bl.a. monitorering af perkolat, overfladevand og grundvand, perkolatbortskaffelse og diverse omkostninger.

Det fremgår ikke klart af direktivet, om der skal stilles sikkerhed for alle de forventede omkostninger allerede ved ibrugtagningen af anlægget, eller om sikkerheden kan opbygges løbende i den periode, hvor anlægget modtager affald. Direktivet stiller alene krav om, at der skal træffes "passende forholdsregler i form af sikkerhedsstillelse eller tilsvarende". Miljøstyrelsen bad i forbindelse med implementeringen af direktivet EU-Kommissionen om et fortolkningsbidrag og fik det svar, at det efter EU-Kommissionens vurdering er tilstrækkeligt, at sikkerhedsstillelsen opbygges løbende. Da fuld sikkerhedsstillelse fra dag ét ville betyde større samlede omkostninger ved at stille sikkerhed, valgte man i de danske regler at fastsætte krav om en løbende opbygning af sikkerheden i takt med, at der deponeres affald på deponeringsanlægget.

Det fremgår heller ikke klart af direktivets ordlyd, hvorvidt der skal stilles sikkerhed for affald, som allerede var deponeret på implementeringstidspunktet, eller om kravet alene skulle gælde for affald, som fremover skulle deponeres. På baggrund af en formålsfortolkning valgte man i de danske regler at fastsætte krav om, at det for de anlæg, der opnår godkendelse til fortsat drift, er et krav, at sikkerhedsstillelsen også skal omfatte affald, som allerede er deponeret på ikke nedlukkede deponeringsenheder, da sikkerhedsstillelsen ellers ikke ville blive tilstrækkelig til at dække de relevante omkostninger.

Efter deponeringsdirektivet er det desuden valgfrit, om medlemsstaterne vil stille krav om, at der skal stilles sikkerhed ved deponering af inert affald. Dette har man valgt at gøre i de danske regler.

Reglerne om sikkerhedsstillelse:

Reglerne, som fastsætter kravene til sikkerhedsstillelse, findes i henholdsvis miljøbeskyttelsesloven og deponeringsbekendtgørelsen.

Oplysninger om sikkerhedsstillelse i ansøgninger om miljøgodkendelse:

Miljøbeskyttelseslovens § 33 fastsætter, at virksomheder, anlæg eller indretninger (listevirksomheder), der fremgår af listebekendtgørelsen⁸, ikke må anlægges, udvides eller ændres, før der er meddelt godkendelse heraf. I forbindelse med en sådan godkendelse skal ansøgeren oplyse om en række forhold i ansøgningen.

Af § 7 i deponeringsbekendtgørelsen fremgår det, at deponeringsanlæg er at betragte som listevirksomheder, og at ansøgeren derfor skal give de oplysninger, som er angivet i bilag 3 og 4 i bekendtgørelse om godkendelse af listevirksomhed. Herudover skal en ansøger også give de oplysninger, som fremgår af deponeringsbekendtgørelsens bilag 1 og § 12.

For så vidt angår kravene til sikkerhedsstillelse angives det i deponeringsbekendtgørelsens bilag 1, punkt 3, at en ansøger skal give følgende oplysninger:

- Hvilken sikkerhedsstillellesperiode, der er lagt til grund for beregningen af sikkerhedsstillelsesbeløbet per ton affald for hver af de affaldsklasser, som anlægget ansøger om godkendelse til, herunder begrundelse for en eventuel fravigelse af den 30-årige periode, jf. § 10, stk. 2, nr. 4.
- Et forslag til størrelse af sikkerhedsstillelsesbeløb per deponeret ton affald fordelt på de affaldsklasser, som anlægget ansøger om godkendelse til (det såkaldte grundbeløb).
- Hvilken form for sikkerhedsstillelse, som det pågældende anlæg ønsker at anvende, jf. § 12.
- Prognoser over den forventede årlige fordeling af deponeret affald på anlægget fordelt på affaldsklasser i hele anlæggets driftsperiode.
- Oversigt over nedlukningsomkostninger fordelt på enkeltposter, jf. bilag 5, punkt 1, herunder hvornår omkostningerne forventes at forfalde.
- Oversigt over efterbehandlingsomkostninger fordelt på enkeltposter, jf. bilag 5, punkt 2, for hvert år i hele efterbehandlingsperioden.
- Den procentvise fordeling af såvel nedlukningsomkostninger som efterbehandlingsomkostninger på de affaldsklasser, som anlægget ansøger om godkendelse til at deponere.

Godkendelsesmyndighedens fastsættelse af vilkår om sikkerhedsstillelse i miljøgodkendelser:

Det fremgår af deponeringsbekendtgørelsens §§ 10-11 og 13, at godkendelsesmyndigheden skal sikre, at miljøgodkendelsen af et deponeringsanlæg indeholder følgende krav vedrørende sikkerhedsstillelse:

- At der skal stilles sikkerhed.
- Hvem der skal stille sikkerhed.
- Sikkerhedens størrelse.

⁸ Bekendtgørelse nr. 1640 af 13. december 2006 om godkendelse af listevirksomhed, som senest ændret ved bekendtgørelse nr. 284 af 25. marts 2010.

- At omkostningerne ved henholdsvis nedlukning og efterbehandling skal være opgjort i de delelementer, som fremgår af deponeringsbekendtgørelsens bilag 5, punkt 1 og 2.
- Hvilken størrelse af omkostninger sikkerhedsstillelsen skal dække, angivet som et grundbeløb per ton affald, der som minimum er differentieret efter de affaldsklasser, der deponeres på anlægget.
- At sikkerhedsstillelsen kvartalsvis skal opbygges i takt med, at der deponeres affald på anlægget.
- At grundbeløbet pristalsreguleres i overensstemmelse med entreprisereguleringsindekset for jordarbejder m.v.
- At anlægget mindst én gang årligt skal indsende dokumentation for den stillede sikkerhed til tilsynsmyndigheden.

Hvem skal stille sikkerhed?

Alle deponeringsanlæg – uanset om de er i offentligt eller privat eje – skal stille sikkerhed, herunder også de anlæg, som kun modtager eget affald. Dette gælder også de bestående deponeringsanlæg, altså de anlæg, der modtog affald med henblik på deponering før den 1. juli 2001 og er fortsat hermed eller er godkendt før denne dato, uden at modtagelse af affald med henblik på deponering er påbegyndt.

Sikkerhedens størrelse:

Størrelsen angives i afgørelsen på to måder 1) Størrelsen af delelementerne i bilag 5, punkt 1 og 2, og 2) Grundbeløb:

Ad 1: Størrelsen af delelementerne i bilag 5, punkt 1 og 2

Godkendelsesmyndigheden skal beregne og fastsætte de totale omkostninger ved at nedlukke og efterbehandle det konkrete anlæg (altså de celler og enheder som tillades i miljøgodkendelsen, jf. kravene i vilkårene herom i miljøgodkendelsen). Dette gøres ved at vurdere og fastsætte omkostningerne for de delelementer, som fremgår af deponeringsbekendtgørelsens bilag 5, punkt 1 og punkt 2. Summen af de enkelte delelementer lægges sammen til ét samlet beløb, som pristalsreguleres i overensstemmelse med entreprisereguleringsindekset for jordarbejder m.v. Der er tale om følgende delelementer:

1. Nedlukning:

- Lønninger
- Nedrivning/fjernelse af bygninger, vægtanlæg m.v.
- Oprydning (materialeoplæg m.v.)
- Opbrydning inkl. bortkørsel af befæstede arealer
- Afvikling af biaktiviteter
- Terrænregulering, herunder volde
- Udlægning af rodspærre
- Udlægning af råjord og dyrkningslag
- Beplantning
- Øvrige krav i medfør af miljøgodkendelsen.

2. Efterbehandling efter nedlukning:

- Indsamling, transport og bortskaffelse af perkolat og overfladeafstrømmende vand
- Perkolat- og grundvandsmonitoring samt monitoring af overfladevand
- Gasmonitoring

- Kontrol med aktive miljøbeskyttende systemer, herunder perkolat og gas
- Kontrol af sætninger
- Drift, reparation og vedligeholdelse af miljøbeskyttende systemer, herunder perkolat og gas
- Vedligeholdelse af arealer, herunder beplantning
- Udarbejdelse af årsrapporter
- Årligt tilsyn, herunder gebyr for tilsyn
- Fjernelse eller nedlukning af perkolatbrønde, perkolatbassin, gasopsamlingsystem, grundvandskontrolbrønde m.v. ved overgang fra aktiv til passiv drift
- Øvrige krav til efterbehandling i medfør af miljøgodkendelsen.

Delelementerne i bilag 5 er udtryk for nogle typiske aktiviteter, som sker som led i nedlukning og efterbehandling af stort set alle deponeringsanlæg, og som der derfor skal beregnes omkostninger til og sikkerhedsstillelse for. Skal der på et konkret anlæg ikke gennemføres en eller flere af disse aktiviteter, fastsættes omkostningerne ved de pågældende aktiviteter blot til 0 kr.

Størrelsen af omkostningerne ved at nedlukke og efterbehandle et deponeringsanlæg, og dermed størrelsen af omkostningerne til enkelte aktiviteter vil være betingede af det konkrete affald og det konkrete anlæg, hvorfor der ikke kan angives generelle vejledende størrelser. Således vil størrelsen afhænge af bl.a. de årlige forventede modtagne affaldsmængder, affaldsklasse og affaldets vægtfylde, deponeringsenhedernes kapacitet, deponeringsenhedernes fyldhøjde og den hermed dannede perkolatmængde, omfanget og arten af retablering af arealet og efterbehandlingsperiodens varighed. Alle disse forhold skal være fastlagt og beskrevet i miljøgodkendelsen.

Størrelsen af disse enkelte delelementer skal direkte fremgå af miljøgodkendelsen.

Efterbehandlingsperiodens længde

Et deponeringsanlæg opdeles typisk i særskilte deponeringsenheder, som kan håndteres individuelt i relation til sikkerhedsstillelse. Driftsperioden for en deponeringsenhed skal skønnes; nedlukning er forudsat at ske i en kort periode ved driftsperiodens ophør, og endelig forudsættes efterbehandlingsperioden som hovedregel at være 30 år.

Affaldets egenskaber kan dog efter omstændighederne begrunde, at tilsynsmyndigheden skal træffe afgørelse om en anden varighed af efterbehandlingsperioden, som kan være kortere eller længere end 30 år. F.eks. vil inert affald kunne have en kortere efterbehandlingsperiode.

På baggrund af oplysninger indsendt af deponeringsanlæggene senest 1. juli 2009 skulle tilsynsmyndigheden træffe afgørelse om anlægsklassificeringen af deponeringsenheder for inert, blandet og farligt affald – og senere igen (efter 1. juli 2011) for mineralsk affald. På baggrund af klassificeringen kan deponeringsanlægget alene modtage affaldstyper, som er optaget på det enkelte deponeringsanlægs positivliste, og som samtidig overholder de kriterier for affaldsmottagelse, som klassificeringen af anlæggets deponeringsenheder refererer til. Når der på baggrund af klassificeringen af det

enkelte deponeringsanlæg/den enkelte deponeringsenhed er fastsat en tidsfrist for, hvornår anlægget/enheden kun må modtage inert og farligt affald, der er grundlæggende karakteriseret inklusive testning, er det deponeringsanlæggets ansvar at kontrollere, at anlægget ikke modtager affald, som ikke forinden er optaget på anlæggets positivliste på baggrund af en grundlæggende karakterisering. Tilsvarende vil gælde for modtagelse af mineralsk affald, når der (efter den 1. juli 2011) er truffet afgørelse om klassificering af deponeringsanlæg/-enheder for mineralsk affald.

Resultaterne fra den grundlæggende karakterisering inklusive testning af det inerte og farlige affald (og senere det mineralske affald) vil give et godt kendskab til affaldets indhold og udvaskningsegenskaber og dermed udgøre et godt grundlag for at vurdere, om der skal fastsættes en kortere (eller længere) efterbehandlingsperiode.

Det er den, der ansøger om en miljøgodkendelse, som i ansøgningen skal angive et bud på længden af efterbehandlingsperioden og redegøre for baggrunden for det foretagne estimat. Godkendelsesmyndigheden skal herefter vurdere, om estimatet er egnet til at opfylde kravene i deponeringsbekendtgørelsen.

Ad. 2. Grundbeløb

Sikkerhedsstillensens størrelse skal desuden angives som et grundbeløb per ton affald, der deponeres.

Grundbeløbet udgøres af de totale omkostninger ved at nedlukke og efterbehandle deponeringsanlægget (eventuelt -enhederne), jf. ovenfor.

Der skal udregnes et individuelt grundbeløb som minimum differentieret efter affaldsklasser, altså de totale omkostninger relateret til de forskellige affaldsklasser, der gives godkendelse til, og den deponeringskapacitet der godkendes for den enkelte deponeringsenhed. Ved beregning af grundbeløbet skelnes mellem 4 forskellige affaldsklasser, for hvilke individuelle beregninger altså skal foretages. Affaldsklasserne er: Inert affald, mineralsk affald, blandet affald og farligt affald. Grundbeløbet pristalsreguleres i overensstemmelse med entreprisereguleringsindekset for jordarbejder m.v.

Grundbeløbets størrelse (eller grundbeløbenes størrelse hvis anlægget godkendes til flere affaldsklasser) skal direkte fremgå af miljøgodkendelsen.

Størrelsen af delementerne i sikkerhedsstillingen anvendes af tilsynsmyndigheden til at vurdere tidspunktet for nedskrivningen/frigivelsen af sikkerhedsstillingen. Grundbeløbet anvendes herudover af tilsynsmyndigheden til at vurdere, om opskrivningen/opbygningen af sikkerhedsstillingen sker i takt med deponeringen af affald på anlægget.

Grundbeløbet skal ikke beregnes individuelt for hver enkelt deponeringsenhed. Omkostningerne til nedlukning og efterbehandling kan dog henføres til de enkelte deponeringsenheder eller celler på anlægget, hvis der i miljøgodkendelsen stilles vilkår om nedlukning, når deponeringen ophører.

Udstedelse af sikkerhedsstillelsen:

Størrelsen

Ansøgeren/den, der er ansvarlig for deponeringsanlægget, skal stille en sikkerhedsstillelse, som dækker den størrelse af sikkerhedsstillelsen, som er angivet i vilkårene.

Hvornår?

Når affaldsdeponeringen på anlægget påbegyndes, skal ansøgeren/den, der er ansvarlig for deponeringsanlægget, stille sikkerhed, som opbygges kvartalsvis i takt med, at der deponeres affald på deponeringsanlægget eller deponeringsenheden, jf. deponeringsbekendtgørelsens § 11, stk. 1.

Godkendelsesmyndigheden skal endvidere påse, at den stillede sikkerhed bliver beskyttet i forhold til andre eventuelle kreditorer (og godtroende aftaleerhververe), inden affaldsdeponeringen påbegyndes.

Godkendelsesmyndigheden skal fastsætte som vilkår, at virksomheden mindst én gang årligt skal indsende dokumentation for den stillede sikkerhed til tilsynsmyndigheden, jf. deponeringsbekendtgørelsens § 13.

Hvem skal sikkerhedsstillelsen udstedes til?

Sikkerhedsstillelsen skal udstedes til tilsynsmyndigheden.

Når godkendelsesmyndigheden har meddelt miljøgodkendelsen inkl. vilkårene om sikkerhedsstillelsens størrelse for de enkelte affaldsklasser, typen af sikkerheden er godkendt (forinden affaldsdeponeringen påbegyndes), og godkendelsesmyndigheden har påset, at sikkerheden er beskyttet i forhold til andre kreditorer og godtroende aftaleerhververe, fremsender godkendelsesmyndigheden sikkerhedsstillelsen og dokumentationen (de originale dokumenter) for sikkerhedsstillelsen til tilsynsmyndigheden. Se nærmere under afsnittet: Myndighederne og deres opgaver i relation til sikkerhedsstillelse, Ansøgninger og miljøgodkendelser.

Det er nemlig tilsynsmyndigheden, der i givet fald skal foretage de nødvendige selvhjælpshandlinger i medfør af miljøbeskyttelseslovens § 69, stk. 1, nr. 4, i forhold til nedlukning og efterbehandling af anlægget, såfremt den ansvarlige for anlægget ikke gennemfører den nødvendige nedlukning og efterbehandling af anlægget. Det er dermed tilsynsmyndigheden, der eventuelt vil få brug for at benytte sikkerhedsstillelsen. Det er endvidere tilsynsmyndigheden, som skal træffe afgørelse om op- og nedjustering og endelig frigivelse af sikkerhedsstillelsen.

Hvordan - hvilken type sikkerhed og dokumenter?

Sikkerhedsstillelse findes i et utal af former. Ansøgeren kan i princippet ønske typen af sikkerhedsstillelsen frit og foreslå denne konkrete sikkerhedsstillelsesform i ansøgningen om miljøgodkendelse. Uanset hvilken type sikkerhedsstillelse ansøgeren foreslår, er det godkendelsesmyndigheden, der godkender den ønskede form for sikkerhedsstillelse. Det afgørende kriterium for myndighedens afgørelse er, om den forslåede type er betryggende. Nogle

typer er "forhåndsgodkendt" i deponeringsbekendtgørelsen – se nedenfor – og andre typer skal myndigheden selv foretage en vurdering af.

§ 12, stk. 2 og stk. 3, i deponeringsbekendtgørelsen fastsætter, at godkendelsesmyndigheden er forpligtet til at acceptere en række former for sikkerhedsstillelse: bankgaranti stillet af et pengeinstitut, kautionsforsikringspolice, deponering af kontante midler på en spærret bankkonto, og for kommunalt drevne anlæg også garanti stillet på anfordringsvilkår. Disse typer er generelt vurderet som værende en betryggende form for sikkerhedsstillelse.

Alle andre sikkerhedsstillelserformer kan godkendelsesmyndigheden vælge at acceptere. Kravet er blot, at sikkerhedsstillelsen skal være "betryggende". Heri ligger dels, at sikkerhedsstillelsen skal være beskyttet i forhold til anlæggets kreditorer og godtroende aftaleerhververe, dels at den udgør en reel værdi, som modsvarer den fastsatte størrelse. Som eksempler på andre typer betryggende sikkerhedsstillelserformer nævnes i § 12, stk. 4, deponering af andet end kontante midler (f.eks. værdipapirer) og stillelse af pant (f.eks. i fast ejendom).

Nedenfor beskrives en række sikkerhedsstillelserformer.

Til hver type af sikkerhed knytter sig specifikke dokumenter og sikringsakter. Hvilken form for sikringsakt der skal kræves, fremgår af den relevante lovgivning for sikkerhedsstillelsen: typisk tinglysningsloven, værdipapirhandelsloven og gældsbrevsloven.

Formålet med sikringsakten er, at tilsynsmyndigheden er beskyttet i forhold til andre eventuelle kreditorer og godtroende aftaleerhververe. Muligheden for at få dækning for relevante selvhjælpshandlinger bliver dermed uafhængig af deponeringsanlæggets fremtidige økonomi og betalingsevne.

Bankgaranti stillet af et pengeinstitut

En bankgaranti er en banks garanti for, at bankens kunder vil opfylde sine betalingsforpligtelser til tredjemand. Begrebet *pengeinstitut* er en fællesbetegnelse for en række finansielle virksomheder, heriblandt banker, sparekasser, andelskasser og realkreditinstitutter, vekselerer og pantelånere, realkreditinstitutioner, pensionskasser, investeringsselskaber, fonde, forsikringsselskaber m.fl.

Der gøres opmærksom på, at statens garantifond for indskydere og investorer ikke dækker bankgarantier. Er en bankgaranti stillet af et pengeinstitut, som går konkurs, vil bankgarantien således bortfalde.

Kautionforsikringspolice

En kautionforsikring er et forsikringsselskabs indeståelse for, at én betalingspligtig (her ejeren af deponeringsanlægget) betaler sine forpligtelser.

Deponering af kontanter på en spærret konto i et pengeinstitut

Ved en aftale om deponering påtager et pengeinstitut sig at opbevare noget for kunden [her vil kunden være deponeringsanlægget]. Formålet kan være kundens opfyldelse af en forpligtelse, som det f.eks. er tilfældet, når en kø-

ber af en fast ejendom deponerer købesummen hos sin advokat, indtil anmærkningsfrit skøde er tinglyst.

Ved deponering af kontanter på en spærret konto opbevarer pengeinstituttet således penge, som alene kan frigives af den, der er udpeget som sikret (her vil den sikrede være tilsynsmyndigheden). Pengene på kontoen vil således alene kunne frigives af tilsynsmyndigheden, og en frigivelse vil skulle ske, hver gang tilsynsmyndigheden træffer afgørelse om nedsættelse af sikkerhedsstillelsen i medfør af §§ 15, 16 eller 17 i deponeringsbekendtgørelsen.

Deponering af andre værdier end kontanter, f.eks. værdipapirer i et pengeinstitut

Der er tale om det samme som ved deponering af kontanter, blot er der tale om opbevaring af andre værdier end kontanter.

Pant, f.eks. i fast ejendom

En pantsætning har kun gyldighed i forhold til pantsætterens kreditorer og øvrige godtroende aftaleerhververe, såfremt der er foretaget en særlig sikringsakt, hvis formål dels er at sikre panthaverens fortrinsret til fyldestgørelse i pantet, dels at underrette pantsætters kreditorer.

Pant findes i to varianter: underpant og håndpant. Sikringsakten består ved underpant i tinglysning og ved håndpant i, at pantsætteren berøves den fysiske rådighed over pantet.

Pant i fordringer

Her kræves dokumentets overgivelse til panthaveren, såfremt fordringen er knyttet til et omsætningsgælds-brev. Ved pant i andre gælds-breve og mundtlige fordringer kræves meddelelse til fordringens skyldner. De nærmere regler findes i gælds-brevsloven. Ved pant i et fondsaktiv (et fondsaktiv er et værdipapir, som ikke foreligger i fysisk form, men er registreret elektronisk i den danske værdipapircentral eller anden værdipapircentral, alle børsnoterede aktier og obligationer m.v. skal registreres på denne måde og foreligger således som fondsaktiver) skal panteretten ifølge værdipapirhandelsloven registreres i en værdipapircentral.

Pant i en ejendom

Stiftes ved, at et pantebrev oprettes og underskrives af ejendommens ejer og registreres derefter i det digitale tinglysningssystem i tingbogen over fast ejendom. Pant i fast ejendom forekommer kun som underpant.

Pant i løsøre

Forekommer dels som håndpant, dels som underpant. Håndpant er navnlig praktisk ved mindre, let transportable genstande, men forekommer også hyppigt ved varepartier, som henligger i pakhushuset eller på frilager. Underpant benyttes navnlig ved større løsøreting. Også pantsætning af enerettigheder såsom patentret, mærkeret, mønsterret og ophavsret samt goodwill sker efter reglerne for underpant i løsøre. Underpant i løsøre tinglyses i person-

bogen, mens pantsætning af biler tinglyses i bilbogen. Når der er forløbet ti år fra tinglysningen, slettes pantebrevet af personbogen eller bilbogen, hvis der ikke forinden er anmeldt fornyet lysning. Fordringen eksisterer dog uanset panterettens bortfald, indtil den forældes. Pantsætning af større skibe og fly sker efter særlige regler og registreres hhv. i Skibsregistret og i Registret vedrørende rettigheder over luftfartøjer.

Misligholdes en panteaftale kan panthaveren søge sig fyldestgjort i pantet, hvilket som hovedregel sker ved tvangsauktion. Reglerne herom findes i retsplejeloven.

Kommunen selv stiller garanti på anfordringsvilkår over for godkendelsesmyndigheden

En anfordringsgaranti er en særlig form for garantiaftale, hvor betalingspligten for den, der stiller garantien (deponeringsanlægget), indtræder, når den berettigede (tilsynsmyndigheden) fremsætter krav herom, dvs. på anfordring. Nærmere dokumentation for de betingelser, som skal udløse garantien, er ikke nødvendig.

Uanset om det er en kommune selv, der driver deponeringsanlægget, eller om det er et kommunalt fællesskab i form af et I/S der driver anlægget, kan denne sikkerhedsstillelsesform anvendes. I begge tilfælde er det pågældende kommunalbestyrelse eller kommunalbestyrelserne i alle interessentkommunerne, der skal stille garantien. Det er nemlig kun kommunalbestyrelserne, der kan garantere, at der er umiddelbar adgang til kommunekassens midler til dækning af udgifter til håndhævelse af forpligtelserne ved en selvhjælpshandling.

Det er kun kommuner, der efter deponeringsbekendtgørelsens § 12, stk. 3, har adgang til at stille en sikkerhed af denne type. Andre myndigheder – f.eks. staten – vil på samme måde kunne give adgang til en "kasse med større økonomiske midler". En anfordringsgaranti fra sådanne vil dog skulle godkendes efter § 12, stk. 4. En garanti på anfordringsvilkår fra staten vil altid skulle anses som "anden betryggende sikkerhedsstillelse" og derfor skulle godkendes af myndigheden. Hvorvidt eksempelvis moderselskabers garanti også kan udgøre en betryggende sikkerhedsstillelse er derimod mere tvivlsomt, og kan ikke generelt antages.

Betalingen for deponering – og kommunernes gebyrfastsættelse:

Betalingen for deponering af affald

Det fremgår af miljøbeskyttelseslovens § 50 a, stk. 1, at

"Den, der driver et anlæg for deponering af affald, skal sikre sig, at alle omkostninger ved etablering og drift af anlægget, herunder omkostningerne ved sikkerhedsstillelse og ved anlæggets nedlukning og efterbehandling i en periode på mindst 70 år, er dækket af den betaling, virksomheden forlanger for deponering af en hvilken som helst type affald".

§ 50 a stiller krav til den betaling, der skal ske for deponering af affald på deponeringsanlæg, uanset om anlægget er drevet af private virksomheder,

kommuner eller kommunale fællesskaber. Kravet gælder også uanset, hvornår deponeringsanlægget er etableret. Deponeringsanlæg, hvor der kun deponeres affald fra den, der ejer anlægget, er dog ikke omfattet af § 50 a, idet der ikke modtages betaling for deponeringen.

Sikkerhedsstillelsen for omkostningerne ved nedlukning og efterbehandling har som udgangspunkt alene den betydning for affaldsproducenternes betaling for deponering af affald, at betalingen bl.a. skal dække den omkostning, der er for deponeringsanlægget ved at stille sikkerhedsstillelsen. Det, det koster for anlægget at stille sikkerheden, skal således indgå i beregningen af prisen for at deponere affald. F.eks. skal kommuner, der selv stiller garanti på anfordringsvilkår, kapitalisere værdien på markedsmæssige vilkår af den risiko, der er forbundet med en sådan garanti, og indregne dette i omkostningerne og dermed prisen for deponeringen. Omkostningen ved at selv at stille garanti på anfordringsvilkår vil således svare til det beløb, som kommunen ellers skulle have betalt for – på markedsvilkår – at få et pengeinstitut til at stille en bankgaranti.

Kravene til fastsættelse og opkrævning af kommunale gebyrer og privatejede anlægs takster for deponering har ikke betydning for selve miljøgodkendelsen af et affaldsdeponeringsanlæg. Det er heller ikke den godkendende eller tilsynsførende myndighed, som har pligt eller kompetence til at påse overholdelsen af § 50 a, stk. 1. Denne kompetence ligger hos miljøministeren, som har delegeret den til Miljøstyrelsen.

Kommunernes gebyrfastsættelse

Kommuner, som driver et deponeringsanlæg, er som nævnt omfattet af kravet i miljøbeskyttelseslovens § 50 a. De skal således opkræve omkostningerne herved hos brugerne af deponeringsanlægget. Disse omkostninger omfatter også omkostningerne til den senere nedlukning og efterbehandling af deponeringsanlægget. Dette indebærer, at der løbende – i takt med affaldsdeponeringen – skal hensættes en del af det opkrævede gebyr til dækning af disse omkostninger.

Når kommuner fastsætter gebyrer og opkræver disse hos borgere og virksomheder, er kommunerne samtidig omfattet af kravene i miljøbeskyttelseslovens § 48. Heri stilles krav til kommunalbestyrelsens fastsættelse af gebyrer for kommunens affaldsordninger, hvilket også inkluderer deponering af affald, hvis denne aktivitet indgår i en affaldsordning.

Anvendelsen af sikkerhedsstillelse:

Som nævnt ovenfor stilles der alene krav om, at der stilles sikkerhed for forudsigelige omkostninger til nedlukning og efterbehandling af anlægget. Dette udgøres bl.a. af omkostninger i nedlukningsperioden til slutfærdning og retablering af arealet, og i efterbehandlingsperioden bl.a. monitoring af perkolat, overfladevand og grundvand, perkolatbortskaffelse og diverse driftsomkostninger. Beløb til dækning af uforudsigelige omkostninger (forureningsskader som følge af brand, eksplosion, utæt membran m.v.) er ikke omfattet af sikkerhedsstillelsesordningen.

Tilsynsmyndigheden vil kunne søge sig fyldestgjort i sikkerhedsstillelsen for de forudsigelige omkostninger i forbindelse med en eventuel selvhjælpshandling i relation til nedlukning og efterbehandling, eller i forbindelse med samme type aktiviteter i særlige tilfælde ved midlertidig stop for modtagelse af affald i driftsperioden. En foretaget selvhjælpshandling vil kunne have betydning for og effekt på størrelsen af sikkerhedsstillelsen, hvis selvhjælpshandlingen – eller dele heraf – er sket i relation til de forpligtelser, som sikkerhedsstillelsen dækker, jf. nedenfor.

Hvis der er uenighed om det krav, der danner grundlag for træk på sikkerhedsstillelsen – bortset fra de tilfælde, hvor en kommune selv har stillet en garanti på anfordringsvilkår – kan der først ske træk på sikkerhedsstillelsen, når tilsynsmyndighedens krav er fastslået ved dom.

Ved selvhjælpshandlinger i relation til uforudsigelige omkostninger, herunder bl.a. afværgeforanstaltninger, vil tilsynsmyndigheden ikke kunne søge sig fyldestgjort i sikkerhedsstillelsen. I de tilfælde er det de almindelige regler herom (blandt andet i miljøbeskyttelsesloven og jordforureningsloven, men eventuelt også i miljøskadeloven), der finder anvendelse.

Det bemærkes, at tilsynsmyndighedens adgang til at foretage en selvhjælpshandling – i relation til et hvilket som helst forhold på deponeringsanlægget – alene skal bedømmes efter reglerne i miljøbeskyttelseslovens § 69 og § 70 – og at adgangen og forpligtelsen hertil dermed er uafhængig af muligheden for at anvende den stillede sikkerhed til dækning af omkostningerne ved selvhjælpshandlingen.

Myndighederne og deres opgaver i relation til sikkerhedsstillelse:

Ansøgninger og miljøgodkendelser

Alle ansøgninger om miljøgodkendelse af nye deponeringsanlæg eller ansøgninger om miljøgodkendelse af udvidelser eller ændringer af eksisterende anlæg behandles af anlæggets godkendelsesmyndighed.

Når et deponeringsanlæg har opnået miljøgodkendelse, skal alle vilkår heri efterleves, inklusive vilkår om sikkerhedsstillelse, hvis ansøgeren ønsker at benytte tilladelsen. Sidste frist herfor er, når affaldsdeponeringen på anlægget påbegyndes.

Forinden dette tidspunkt skal ansøgeren/den, der er ansvarlig for deponeringsanlægget, have stillet sikkerheden, og godkendelsesmyndigheden skal have påset, at sikkerhedsstillelsen er beskyttet i forhold til andre kreditorer og godtroende aftaleerhververe. Beskyttelsen afhænger af, hvilken form for sikkerhedsstillelse der er valgt.

Når godkendelsesmyndigheden har påset dette, skal myndigheden overdrage sikkerhedsstillelsen og dokumentationen for sikkerhedsstillelsen til anlæggets tilsynsmyndighed. Godkendelsesmyndighedens rolle er dermed udpillet i relation til sikkerhedsstillelsen.

År ét, år to m.v. – i driftsfasen

Fra det tidspunkt hvor affaldsdeponeringen på anlægget starter, og til det tidspunkt hvor det påregnes, at affaldsdeponeringen vil stoppe et år senere, skal tilsynsmyndigheden årligt tage sikkerhedsstillelsen op til revurdering. Der er alene tale om, at det er sikkerhedsstillelsens størrelse, som skal revurderes. Hvis – og kun hvis – grundlaget for beregningen af størrelsen ændres væsentligt, eller der er foretaget en selvhjælpshandling i relation til de forpligtelser, der er dækket af sikkerhedsstillelsen, skal tilsynsmyndigheden træffe en egentlig afgørelse. Hvis tilsynsmyndighedens vurdering er, at der ikke er grundlag for en op- eller nedregulering af størrelsen, er dette blot en konklusion, som ikke resulterer i en egentlig afgørelse.

Efter nedlukningen – år 0, år 1 m.v.

Når den krævede nedlukning er korrekt foretaget på et anlæg eller en enhed, og anlægget eller enheden er overgået til efterbehandlingsfasen, skal tilsynsmyndigheden træffe afgørelse om, at sikkerhedsstillelsen kan nedsættes med den andel, der er fastsat til dækning af de pågældende nedlukningsomkostninger, jf. deponeringsbekendtgørelsens § 16, stk. 1. Herefter skal tilsynsmyndigheden årligt træffe afgørelse om nedsættelse af den del af sikkerhedsstillelsen, der er fastsat til dækning af efterbehandlingsudgifterne i den pågældende periode, når efterbehandlingen er gennemført i perioden.

Selv om der sker væsentlige ændringer i forudsætningerne for beregningen af omkostningerne ved at nedlukke eller efterbehandle, efter at deponeringen af affald er ophørt, og at de væsentlige ændringer betyder forøgede omkostninger ved nedlukningen eller efterbehandlingen, kan dette altså ikke resultere i fastsættelsen af en større sikkerhedsstillelse eller undladelse af at nedsætte sikkerhedsstillelsen.

Overdragelse af anlægget eller dele heraf

Hvis anlægget eller dele heraf ønskes overdraget (efter de regler, der gælder for overdragelse af deponeringsanlæg), inden efterbehandlingen er helt afsluttet, har erhververen samme forpligtelser i relation til sikkerhedsstillelse, som overdrageren havde. Tilsynsmyndigheden kan derfor også først træffe afgørelse om frigivelse af overdragerens sikkerhedsstillelse, når erhververen har stillet ny sikkerhed, jf. deponeringsbekendtgørelsens § 17.

Den nye sikkerhed skal have den tilsvarende størrelse som den gamle – altså dække den samme mængde affald (og altså dække det allerede deponerede affald på anlægget). Formen på sikkerheden behøver dog ikke at være den samme, når blot tilsynsmyndigheden kan acceptere den som betryggende.

Klager over sikkerhedsstillelse

Afgørelser om sikkerhedsstillelse vil kunne påklages til Miljøklagenævnet, jf. miljøbeskyttelseslovens kapitel 10.

Særligt om deponeringsanlæg for havbundssedimenter:

Deponeringsanlæg for havbundssedimenter (i daglig tale ofte kaldet spulefelter) er på visse punkter forskellige fra øvrige deponeringsanlæg.

At havbundssediment, som deponeres på land, er affald, og at deponeringsanlæg for havbundssedimenter er omfattet af begrebet deponeringsanlæg i deponeringsdirektivets forstand, er fastslået af EU-Kommissionen. Deponeringsanlæggene er derfor omfattet af deponeringsdirektivets og de danske reglers krav – og herunder også reglerne om sikkerhedsstillelse.

De danske regler om sikkerhedsstillelse er ens for alle deponeringsanlæg. Det materielle indhold af kravene til et anlægs nedlukning og efterbehandling dikterer dog direkte størrelsen af omkostningerne hertil, hvilket er direkte proportionalt med kravet til sikkerhedens størrelse. Sikkerhedens størrelse vil også indirekte kunne få betydning for, hvornår godkendelsesmyndigheden kan anse sikkerheden for betryggende. Se mere herom nedenfor.

Størrelsen af sikkerheden

Der skal altid laves en miljøkonsekvensvurdering, hvis et deponeringsanlæg ønskes etableret med reducerede krav eller yderligere reducerede krav til membran- og perkolatopsamlingsystem. En miljøkonsekvensvurdering kan føre til, at et deponeringsanlæg vil kunne etableres uden membran- og perkolatopsamlingsystem m.v. Den særlige karakter af affaldet og anlæggets etablering uden membraner vil således typisk resultere i begrænsede krav i forbindelse med nedlukning og efterbehandling af anlægget.

De typisk mindre omfattende krav til nedlukning og efterbehandling vil betyde relativt begrænsede omkostninger ved at nedlukke og efterbehandle disse anlæg, hvorfor sikkerhedsstillelsen størrelse vil blive tilsvarende begrænset.

De konkrete krav til nedlukning, og herunder specifikt nedlukning af arealet, i anlæggenes miljøgodkendelser vil afhænge af arealets fremtidige anvendelse. Den fremtidige anvendelse af deponeringsanlæg for havbundssedimenter kan blandt andet være:

- 1) Arealet bliver en udvidelse af havnen og anvendes til havneformål.
- 2) Arealet anvendes som et naturområde
- 3) Arealet anvendes som landbrugsjord

Sikkerhedsstillelsen – hvilken type?

De danske regler om sikkerhedsstillelse er som nævnt ens for alle deponeringsanlæg. Deponeringsanlægget kan derfor selvfølgelig vælge frit mellem de sikkerhedsstillelsesformer, der nævnes i deponeringsbekendtgørelsens § 12, stk. 2. Hvis anlægget derimod ønsker en anden type, skal godkendelsesmyndigheden kunne godkende denne type som betryggende sikkerhedsstillelse, jf. § 12, stk. 4.

Det skal specifikt nævnes, at havne, som ejes eller drives af kommuner, herunder kommunale fællesskaber, har adgang til at anvende sikkerhedsstillelsesformen i medfør af deponeringsbekendtgørelsens § 12, stk. 3 – altså at få stillet en garanti på anfordringsvilkår af kommunen eller de deltagende kommuner.

Foreløbige oplysninger tyder på, at spulefelterne – efter nedlukning og uanset hvilken fremtidig anvendelse der planlægges – har en relativ høj værdi pr. m². Foreløbige oplysninger tyder desuden på, at spulefelterne kan udgøre en værdi – om end mindre – selv om deponeringen stopper, før deponeringsanlægget er helt opfyldt.

Det har derfor formodningen for sig, at deponeringsanlæg, hvor der alene stilles begrænsede krav til nedlukning og efterbehandling med begrænsede omkostninger til følge, vil kunne stille en sikkerhed med en tilstrækkelig størrelse ved at stille arealet til sikkerhed. Arealet stilles til sikkerhed ved at tinglyse en pantstiftende servitut om kravene på arealet. Dette forudsætter således, at arealet er udmatrikuleret, således at det kan være genstand for en pantsætning. Det forudsætter desuden, at deponeringsanlægget er et areal, som havnen selv erhverver, og som er ubehæftet. Endelig forudsætter det, at arealet helt fra tidspunktet, hvor deponeringen påbegyndes, har en værdi, som er tilstrækkelig som sikkerhed.

Om værdien af arealet også i det konkrete tilfælde kan udgøre en tilstrækkelig sikkerhedsstillelse kan afgøres ved at indhente en ejendomsmæglervurdering af værdien af arealet.

Miljøstyrelsen vurderer, at der altid bør indhentes en vurdering fra en ejendomsmægler, og at godkendelsesmyndigheden kræver, at vurderingen foretages af en ejendomsmægler udpeget af Dansk Ejendomsmæglerforening.

Fastsættelse af betaling for deponeringen af havbundssediment

Et spulefelt kan være ejet af en offentlig myndighed. Er ejeren en offentlig myndighed, vil anlægget kunne modtage sediment fra andre end ejeren. I så fald skal anlægget overholde kravet i § 50 a, stk. 1, i miljøbeskyttelsesloven. § 50 a, stk. 1, fastsætter krav til den betaling der forlanges for deponeringen. Ordlyden er:

”Den, der driver et anlæg for deponering af affald, skal sikre sig, at alle omkostninger ved etablering og drift af anlægget, herunder omkostningerne ved sikkerhedsstillelse og ved anlæggets nedlukning og efterbehandling i en periode på mindst 30 år, er dækket af den betaling, virksomheden forlanger for deponering af en hvilken som helst type affald. ”

Hvis spulefeltet ikke er ejet af en offentlig myndighed, men f.eks. af et offentligt eller privat selskab som f.eks. et kommunalt ejet aktieselskab, kan anlægget kun opnå miljøgodkendelse, hvis det samtidig opnår dispensation i medfør af § 50, stk. 3, 1. punktum.

Ordlyden af § 50 er følgende:

§ 50. Nye anlæg for deponering af affald må kun ejes af offentlige myndigheder.

Stk. 2. Miljøministeren kan dog fastsætte regler om, at virksomheder skal etablere anlæg, der er bestemt til deponering af specielle affaldstyper.

Stk. 3. Godkendelsesmyndigheden kan meddele en virksomhed dispensation fra bestemmelsen i stk. 1 til etablering af et anlæg, der er bestemt til deponering af specielle affaldstyper fra virksomheden. Er der tale om restprodukter fra forbræn-

ding på anlæg, der producerer elektricitet eller varme, kan godkendelsesmyndigheden tillige give virksomheden dispensation til deponering af sådant affald fra andre tilsvarende anlæg.

Opnår anlægget dispensation kan der således kun være én affaldsproducent på anlægget, og denne er den samme som driftsherren/ejeren af deponeringsanlægget, da det er en betingelse for dispensationen, at der er tale om specifikke affaldstyper fra virksomheden selv. Af samme grund vil kravet i miljøbeskyttelseslovens § 50 a, stk. 1, ikke gælde for anlægget, idet der ikke modtages betaling for deponeringen.

Afslutning:

Denne vejledende udtalelse er udarbejdet i henhold til lov om miljøbeskyttelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 879 af 26/06/2010, som senest ændret ved lov nr. 1555 af 21/12/2010, herunder særligt §§ 39 b, 50 og 50 a, samt bekendtgørelse nr. 252 af 31/03/2009 om deponeringsanlæg, herunder særligt reglerne i kapitel 5.

Denne vejledende udtalelse supplerer "Vejledning nr. 9562 af 1. januar 2002 om udarbejdelse af overgangsplaner for bestående deponeringsanlæg" og erstatter den vejledende udtalelse af 6. juli 2009 om, hvem sikkerhedsstillelsen skal udstedes til.